

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra En Politiker

Citation: Brandes, Edvard: "En Politiker", i Brandes, Edvard: *En Politiker*, P. G. Philipsen, 1889, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_04-shoot-idm140632370631536/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: En Politiker

»Nej, hvor skulde jeg vide det, Scheibel, men nogle drukne Mennesker var det da vist.«

»Det var Mursvende, min Salighed, ikke andet end Mursvende. Jeg læser i Avisen idag, at der er stor Skrue af Mursvende her i Byen. Straks faldt det mig ind: naturligvis, det var dem igaar Aftes. De gider ikke bestille noget, saa maa de ud at svire og drikke og brøle, saa man kan høre dem i en Mils Afstand.«

Margrete saa' akkurat hen paa ham, der ligesom ventede hendes Blik; saa vrissede han:

»Tror du maaske, at det ikke var Mursvende?«

»Det har jeg ingen Anelse om, men du kan da heller ikke vide det.«

»Ja Socialister var det da.«

Han troede, at denne Formodning ærgrede Margrete, hvis frie Anskuelse han havde en Fornemmelse af, skønt hun altid talte saa lidt som muligt. Men Mathilde havde et Par Gange opsøgt hende i Hjemmet, og den gamle Mand kunde ligesom snuse sig til Mathildes emanciperte Idéer, mærkede i hvert Fald, at hun oversaa ham.

Da Margrete ikke svarede, tog han fat paa de Ulykkestilfælde, hvorom han havde læst i Aviserne,

fortalte om et gruopvækkende Mord i London, men fordybede sig særligt i en østrigsk Baron, der var død efterladende sig henved hundrede Millioner. Den gamle Kone rystede paa Hovedet over en saa forskrækkelig Masse Penge og syntes det var da godt, man ikke var saa rig; hvad skulde man gøre med saadan en Rigdom? Men Scheibel mente, at det ordnede sig saamænd nok, med en Mine, som han var den rette Mand til den rette Anvendelse af hundrede Millioner.

»Ja, du kunde maaske, Scheibel«, sagde den stakkels Gamle ydmygt.

Margrete blandede sig ikke i denne Samtale. Stormen peb vildere og vildere udenfor, Stuen var mørk og kold, og hun følte sig med ét forunderligt træt.

Hun gik ind i sit lille Kammer og sank sammen i en Stol. Det *var* uudholdeligt, og det *maatte* have en Ende. Men kunde hun slippe bort?

Hendes Mod var pludseligt sunket. Hvad var i Virkeligheden sket mellem hende og Johan? Intetsomhelst. Han havde vist Lyst til at tale med hende idag for første Gang efter mange Maaneders Bekendtskab, og derpaa byggede hun